

PIELŪGSME AGRĪNAJĀ DRAUDZĒ

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ap.d. 1:1-11, 2:14-41, 17:15-34, 18:1-16, 1. Kor. 13.

ATMIŅAS PANTS:

„Ja es runātu ar cilvēku un eņģeļu mēlēm un man nebūtu mīlestības, tad es būtu skanošs varš vai šķindošs zvārgulis.” (1. Kor. 13:1)

Drīz pēc Kristus atgriešanās debesīs pirmkristiešu draudze sāka paplašināties un augt. Sākumā tie, kas pieņēma Jēzu kā Mesiju un iestājās ticīgo rindās, bija gandrīz tikai jūdi. Daudzi ticīgie sākumā patiešām ticēja, ka evaņģēlijs ir domāts tikai jūdiem, un tas parādīja, cik daudz viņiem vēl ir jāmacās.

Vasarsvētkos pēc Pētera sludināšanas un aicināšanas uz grēku nožēlu tos, „kas viņa vārdus uzņēma, kristīja, un tanī dienā tiem pievienojās ap trīs tūkstoši dvēseļu” (Ap. d. 2:41). Šis pants vien parāda, ka uzskats, ka visi jūdi atmeta Jēzu, ir kļūda.

Tomēr mēs kļūdoties, ja raudzītos uz pirmkristiešu draudzi kā uz sava veida idillisku pielūgsmes un slavēšanas laiku. Lai gan radikāli atšķirīgā kontekstā, agrīnā draudze cīnījās savā ziņā ar tām pašām problēmām, ar kādām cīnāmies mēs, ar problēmām, kas varēja ietekmēt visu viņu ticību, tai skaitā pielūgsmi.

Šonedēļ mēs aplūkosim dažus gadījumus no kristietības agrīnajiem laikiem un dažus izaicinājumus, ar kuriem saskārās draudze, tai pieaugot un cenšoties mācīties no labā un arī no sliktā.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles studijām 17. septembrī.

AR DAUDZ „ZĪMĒM”

No cilvēcīgā skatpunkta Jēzus šīs zemes kalpošana neizskatījās veiksmīga. Lai arī Viņš, dzīvs būdams, piesaistīja daudzus sekotājus, Viņš nepiesaistīja pilnīgi visus. Daudzi vadītāji atmeta Viņu, un, protams, romieši piesita Viņu krustā, liekot izkļīst un bēgt Viņa tuvākajiem mācekļiem.

Līdz augšāmcelšanai un Vasarsvētkiem viss izskatījās patiešām slikti, kad pēkšņi Viņa sekotāji ieguva jaunu drosmi pasludināt savu krustā sisto Skolotāju par Israēla Mesiju. Patiesībā pirmkristiešu draudze radās tikai pēc Jēzus augšāmcelšanās.

Izlasi Ap.d. 1:1-11. Kādas svarīgas patiesības par otro atnākšanu, kristībām, Svēto Garu un misiju mēs šeit atrodam? _____

_____

_____

Pievērs īpašu uzmanību 3. un 6. pantam. Ko tie mums atklāj par to, cik mācekļiem patiesība vēl daudz jāmācās? _____

_____

_____

Viens no vissvarīgākajiem pantiem šajā nodaļā ir 3. pants, kur Lūka apliecina, ka Jēzus parādījies viņiem ar daudzām „zīmēm”. Citos tulkojumos šī frāze izteikta šādi – „ar nemaldīgām zīmēm”, kas izklausās mazliet pārspilēti. Citās versijās tulkots „ar pārliecinošām zīmēm”, kas sagādā mazāk problēmu. Svarīgākais šeit ir tas, ka tiem, kas ticēja Jēzum, tika doti spēcīgi pierādījumi, „zīmes” par Jēzu kā Mesiju. Pārdomājot biedējošo uzdevumu, uz ko Viņš tos aicināja, un visu pretestību, ar ko bija jāsaskaras, viņiem bija vajadzīgs maksimāli daudz zīmju. Labā vēsts ir tā, ka Kungs dos mums tik daudz pierādījumu, cik vien mums būs vajadzīgs, lai mēs ticētu pat tam, ko pilnībā nesaprotam. Kā mēs redzam šajos pantos, mācekļi vēl joprojām pilnībā nesaprata Kunga nodomus attiecībā uz Israēla tautu, pat pēc tam, kad bija pavadījuši tik daudz laika kopā ar Jēzu. Mums vajadzētu mācīties pielūgt, slavēt Kungu un paklausīt Viņam, neskatoties uz lietām, kuras nesaprotam.

Pārdomā spēcīgos pierādījumus mūsu ticībai, visus labos pierādījumus tam, cik loģiska ir mūsu ticība. Ievēro arī vārda „ticība” lietojumu. Ko ietver ticība? Tas ir, kādi labi iemesli ir tavai ticībai, pārliecībai par to, ko tu pilnībā nesaproti? _____

_____

_____

VĀRDA SLUDINĀŠANA

Protestantu pielūgsmē liela daļa ir veltīta Vārda sludināšanai. Svētā atbildība gulstas uz to, kam ir uzdevums paēdināt avis, mācīt un sludināt, pārliecināt un iedrošināt. Mūzikai, liturģijai, lūgšanai, Kunga Vakarēdienam un kājmazgāšanai ir sava vieta, bet, iespējams, nekas nav svarīgāks par to, kas tiek sludināts no kanceles.

Izlasi Pētera svētrunu Vasarsvētku dienā (Ap. d. 2:14-41). Kā Pēteris izsaka svarīgās tēmas par Rakstiem, doktrīnu, pravietojumiem, Kristu, evaņģēliju un glābšanu, un kāpēc sludināšanā tas ir tik svarīgi? _____

_____

_____

_____

Tas nu gan bija piedzīvojums – dzirdēt zvejnieku Pēteri sludinām ar tādu spēku un autoritāti! Viņa vārdi neparāda nekādu prasta cilvēka muļķību, nekādas šaubas, bet drīzāk atklāj Gara darbu Viņā. Visā savā sprediķī Pēteris nevienu brīdi nesvārstās, bet, izmantojot Rakstus (toreiz bija tikai Vecā Derība), viņš ar spēku pasludina Jēzus Kristus evaņģēliju, krustā sisto un augšāmcēlušos Mesiju, kurš tagad ir „paaugstināts pie Dieva labās rokas”. (Ap. d. 2:33) Pārsteidzoši, cik nedaudzos teikumos viņš ietver neticami lielu informācijas daudzumu, sākot ar Svētā Gara izliešanos, grēku nožēlu un beidzot ar Kristus otro atnākšanu.

Kādi bija šīs sludināšanas rezultāti? (Skat. Ap. d. 2:41.) Ko mēs no tā varam paņemt sev un savam sabata dievkalpojumam? _____

_____

_____

Šis, bez šaubām, bija ļoti īpašs dievkalpojums. Tomēr jāņem vērā, ka mums pieder tādi paši apsolījumi, kādi bija viņiem. Mums ir tā pati Bībele (klāt vēl Jaunā Derība), kāda bija viņiem, un mums ir tas pats Kungs, kurš piedāvā mums to pašu Garu. Kāpēc tad mums nevarētu būt tādi paši dievkalpojumi ar tādu pašu spēku, kādu mēs redzam šeit? Kas mūs attur? _____

_____

_____

_____

PĀVILS UZ MARSA KALNA

Agrīnās draudzes dienās mēs varam redzēt vēl kādu piemēru pielūgsmei un ko cilvēki pielūdza – šoreiz apustuļa Pāvila kalpošanā, kad viņš bija Atēnās, vietā, kur reiz dzīvoja trīs visietekmīgākie filozofi pasaulē (Sokrāts, Platons un Aristotelis).

Cik atšķirīgi bija Pāvila klausītāji salīdzinājumā ar Pētera auditoriju pirms vairākiem gadiem, kad viņš sludināja dievbijīgajiem jūdiem Jeruzalemē!

Izlasi Ap. d. 17:15-34, ziņojumu par Pāvila sludināšanu Atēnās. Ar ko Pāvila liecība šiem cilvēkiem atšķirās no tā, ko Pēteris stāstīja saviem klausītājiem Vasarsvētku dienā? _____

_____

_____

Viena no visredzamākajām atšķirībām ir tā, ka Pāvils, atšķirībā no Pētera, necitē Bībeli. Tā vietā viņš citē pagānu autorus. Vienlaikus ievēro, kā viņš apelē pie loģikas un saprāta: paskaties apkārt, radītajā pasaulē, viņš teica, un tu redzēsi spēcīgus pierādījumus Dievam Radītājam. Viņš iesāka, lietojot dabas teoloģiju un norādot uz dabas pasauli kā iemeslu, kāpēc mēs ticam Dievam Radītājam.

Šeit ir interesanti aplūkot pielūgsmes jautājumu. Šie cilvēki pielūdza ko tādu, ko viņi nesaprata. Pāvils centās šo nodošanos un pielūgsmi pagriezt prom no elkiem un citām tukšām lietām uz dzīvā Dieva pusi. Cilvēkiem ir iedzimta vajadzība kaut ko pielūgt, jebko, un Pāvils šeit cenšas norādīt uz Vienīgo, kas patiešām ir viņu pielūgsmes vērts.

Kurā jautājumā dažiem no šiem cilvēkiem bija patiesa problēma un kāpēc? _____

_____

_____

Apelēšana pie loģikas un saprāta un dabas teoloģija nespēj aizvest pārāk tālu. Pēc šiem argumentiem Pāvils centās izskaidrot nožēlu, tiesu un augšāmcelšanos – mācības, kas ir jāpieņem ticībā. Diemžēl viņam nebija tik lielu panākumu ar šiem cilvēkiem kā Pēterim. Lai gan daži atgriezās, lielākā daļa aizgāja atpakaļ pie tādu dievu pielūgsmes, kas ir tukši, nederīgi un nespēj glābt.

Kā mūsu dievkalpojumi varētu labāk aizsniegt tos, kas vēl netic Bībelei, kas nesāk tajā vietā, kur sākam mēs? Kā mūsu dievkalpojumi varētu kļūt draudzīgāki tiem, kas meklē? _____

_____

PIELŪGSME PRET BAUSLĪBU

Pielūgsme nav tikai tas, ko tu dari draudzē sabbatā. Pielūgsme ietver visus tavas ticības aspektus: kam tu tici, ko tu sludini, kā tu rīkojies. Pielūgsmes centrā ir doma par Kungu kā mūsu Radītāju un Pestītāju. Visam, kas ir pielūgsme, vajadzētu izrietēt no šīs svētās pamatpatiesības. Un atkal – pielūgsme pirmkārt ir par Dievu un Dieva rīcību pagātnē. Patiesai pielūgsmei vajadzētu vilkt dalībniekus tuvāk savam Kungam. Tai vajadzētu izraisīt mūsos bijības, cieņas, nožēlas un mīlestības izjūtu pret Viņu un citiem.

Lai gan mums vienmēr vajadzētu domāt par Kungu (Lūk. 21:36, Ps. 1:2), pielūgsmes brīžiem vajadzētu būt kaut kam īpašam, kaut kam vienreizējam. Tomēr mēs nevaram pašauties, ka draudze vai dievkalpojuma vadītāji nodrošinās mums šādu pielūgsmes pieredzi, lai arī cik liela loma tiem var būt. Beigās tas tomēr ir atkarīgs no mums un no attieksmes, kādu mēs ienesam draudzē sabbatā.

Vienlaikus, kā jau mēs visu ceturksni mācījāmies, pielūgsme vada pie mērķa, nevis ir pats mērķis. Pielūgsme mūs neglābj, drīzāk tā ir viens no veidiem, kā mēs paužam to, ka esam glābti.

Izlasi Ap. d. 18:1-16. Kāda apsūdzība tika celta pret Pāvilu, un ko tas mums liecina par pielūgsmi? _____

Pārsteidzoši, ka Pāvils tika apsūdzēts par ļaužu pavedināšanu pielūgt citādi, pielūgt „pret bauslību” (13. p.). (Pat jūdi, kas dzīvoja Jēzus laikā, izteica līdzīgu apsūdzību pret Pāvilu.) Ap. d. 18. nodaļā runa ir par to, ka šie cilvēki bija tā iegrimuši tradīcijās, tā aizrāvušies ar to, ko viņi bija darījuši pagātnē, tā pieķērušies pielūgsmes formai, ka tad, kad Pāvils atklāja viņiem Vienīgo, kas bija viņu pielūgsmes mērķis, To, ko viņi pielūdza nepazīstot, To, uz ko patiesībā norādīja visa pielūgsme, – viņi nepieņēma Pāvila sacīto. Viņi bija tā aizrāvušies ar pašu likumu, ka palaida garām To, uz ko šis likums norādīja.

Un atkal, lai gan mūsu apstākļi ir radikāli atšķirīgi no Pāvila situācijas toreiz, mums jābūt uzmanīgiem, lai neļautu formām un tradīcijām nostāties ceļā tam, kam patiesībā vajadzētu būt visai mūsu ticībai. Jebkura pielūgsme, kas neved mūs tieši pie krusta, ved nepareizā virzienā.

MĪLESTĪBA UZVAR VISU

No mūsu redzespunkta ir tik viegli uzlūkot agrīno draudzi kā sava veida miera un saskaņas modeli, patiesas pielūgsmes paraugu. Diemžēl Jaunās Derības vēsture ir pārāk līdzīga Vecās Derības vēsturei, jo tās abas parāda, cik cilvēce ir zemu kritusi.

Nesim par piemēru draudzi Korintā, ko Pāvils izveidoja sava otrā misijas ceļojuma laikā. Korintas pilsēta, kas bija tālaika tirdzniecības centrs, slavens ar savu greznību un bagātību, bija arī centrs vienai no visjutekliskākajām un degradējošākajām reliģijām. Apkārtējās kultūras ietekmē draudzē bija uzbrukusi amoralitāte un nevienprātība. Un tomēr, lai arī cik slikti tas bija, tā diemžēl nebija vienīgā problēma šajā draudzē. Pāvils min citus iemeslus, kas izraisīja šķelšanās attīstību draudzē, ieskaitot elkdievību (1. Kor. 10:14) un pārspilēto uzvaru uz garīgajām dāvanām, īpaši mēlēs runāšanas izmantošanu savtīgos nolūkos (1. Kor. 14).

Komunicējot ar korintiešiem par visām viņu problēmām, Pāvils uzraksta slavenu 1. Kor. 13. nodaļu. Kāda ir šīs nodaļas galvenā vēsts? Un – vēl svarīgāk – kā mēs to varam ieviest savā dzīvē mūsdienās? _____

_____

_____

Pāvils izsaka atziņu, ka ne mūsu ticības apliecība, ne vareni brīnumi, ne gara dāvanas, ne dievbijība vai dedzība nenesīs mums nekādu labumu, ja sirds nebūs pildīta ar mīlestību pret Dievu, par ko liecina mīlestība citam pret citu. Pāvils raksta, ka tā ir vislielākā dāvana, pēc kuras mums vajadzētu dzīties un kuru nevar aizvietot ar kaut ko citu.

Garīgās dāvanas ir noderīgas, un kristiešiem vajadzētu lietot savas dāvanas, lai pagodinātu Dievu un vairotu vienotību draudzē. Bet nevienai dāvanai nekad nevajadzētu tikt izlietotai, neņemot vērā kārtību dievkalpojumā, vai lai izceltu sevi, personīgus sasniegumus vai ko citu.

Visbeidzot draudze, kas sastāv no mīlošiem un nodošanās pilniem kristiešiem, izplatīs ietekmi un spēku, kas sniegsies daudz tālāk par iknedēļas dievkalpojumu.

Cik ļoti nesavtīga mīlestība pret citiem ietekmē tavu ikdienas dzīvi? Tas ir, cik daudz laika un enerģijas tu izlieto kalpošanai citiem? No cik daudz labumiem tu esi gatavs/-a atteikties citu cilvēku labā? Tas nav pārāk viegli, vai ne? _____

_____

_____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā „Apustuļu darbi” nodaļas „Vasarsvētki”, 35. – 46. lpp., „Gara dāvana”, 47. – 56. lpp., „Paaugstinot krustu”, 201. – 210. lpp., „Korinta”, 243. – 254. lpp., „Aicinājums uz augstāku standartu”, 309. – 322. lpp.

„Svēta dzīve nav aizraušanās; tā ir pilnīga gribas pakļaušana Dievam un dzīvošana no katra vārda, kas iziet no Viņa mutes (...). Tā ir staigāšana ticībā, (...) nešaubīga pašaušanās uz Dievu un dusēšana Viņa mīlestībā.” E. Vaita „Apustuļu darbi”, 51. lpp.

„Bet kas deva spēku tiem, kuri pagātnē cieta vajāšanas Kristus dēļ? Tā bija vienotība ar Dievu, (...) ar Svēto Garu un ar Jēzu Kristu. Pārmetumi un vajāšanas daudzus ir šķīruši no Zemes draugiem, bet nekad no Kristus.” E. Vaita „Apustuļu darbi”, 85. lpp.

„Svētījušies vēstneši (...) nepieļāva, lai kāda pašpaaugstināšanās doma izkropļotu atziņu par Kristu. (...) Tie netikojā ne pēc varas, ne pārākuma.” E. Vaita „Apustuļu darbi”, 209. lpp.

„Ar elku kalpošanu jāsaprot ne tikai cilvēku roku darinātu tēlu pielūgšana, bet arī sevis lutināšana, mīlestība uz ērtībām, ēstkāres un kaislību apmierināšana.” E. Vaita „Apustuļu darbi”, 317. lpp.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā pārrunājiet visus savas ticības iemeslus. Kādas „zīmes” jeb pierādījumi mums ir doti tam, kam mēs ticam? Kādi saprātīgi un loģiski argumenti mums palīdz nostiprināties savā ticībā? Kādi vienlaikus ir izaicinājumi mūsu ticībai? Visbeidzot, neskatoties uz šiem izaicinājumiem, kāpēc mēs ticam tam, kam mēs ticam?

2. Atceries kādu spēcīgu dievkalpojumu, ko esi piedzīvojis/-usi. Kas padarīja to tik īpašu, tik uzrunājošu? Kādi elementi ienesa šo atšķirību? Kā šos elementus varētu ieviest tavā vietējā draudzē, ja tai to vēl nav?

3. Kādi ir iespējamie veidi, kā mūsu dievkalpojums varētu traucēt skatīties uz Jēzu un uz krustu? Kā mēs varam būt droši, ka nekam nav ļauts to darīt?

4. Pakavējieties vairāk pie 1. Kor. 13. Kādi konkrēti soļi būtu jāspēr tavai draudzei, lai parādītu tādu mīlestību, par kādu runā Pāvils?